

шенцитѣ разполагаха още и съ голѣмо количество автоматични пушки. Отъ орждията около 350 бѣха тежки съ калибъръ 10·5, 15 и 17 см. Армията изобщо бѣ добре организирана, отпочинала, добре снабдена и добре командувана.

Въ края на юний командуването на Солунската армия пое Франше д' Епре и почна веднага да подготвя планъ за нова офанзива. Следъ основно изучаване на обстановката съглашенияятъ главнокомандуващъ постави въ основата на плана следната идея: да се атакува решително нашиятъ фронтъ по планинския масивъ между Вардаръ и Черна и да се унищожатъ войскитѣ, които заематъ този масивъ; следъ това да се настѣпи бързо къмъ важния възелъ на пѣтища Градско, гдето бѣха струпани всички запаси на I и XI наши армии; следъ това да се разшири успѣхътъ къмъ Скопие и най-после да се организира едно бързо настѣпление къмъ Нишъ, София и Тракия.

Тази основна идея бѣ развита съ директива най-подробно: най-напредъ ще се атакуватъ и разбиятъ нашитѣ 2-а и 3-а дивизии и то въ ограничения участъкъ (около 9 клм.) — между в. Соколъ — Добро поле; следъ това ще се настѣпи къмъ Неготинъ и Кафадарци, за да се раздѣли на две нашиятъ фронтъ; когато тази атака започне да заплашва комуникационната линия въ долината на Вардара, англичанитѣ и гърцитѣ ще атакуватъ I армия източно отъ Вардара, за да ѝ попрѣчатъ да отдѣля войски и да ги насочва срещу пробива.

Следъ възприемането на този планъ се започна подготовката на операцията. Прегрупираха се частитѣ, за да се получи силна ударна група срещу избрания за атака фронтъ Добро поле. На по-пасивнитѣ участъци бѣха поставени по-ненадежднитѣ грѣцки части, подкрепени отъ французки отдѣления, а смѣненитѣ побоеви части, като французката 122-а и колониалната 17-а дивизии, бѣха изпратени въ подкрепа на сръбската армия срещу участъка, въ който трѣбваше да се нанесе главниятъ ударъ. Следъ тѣзи размѣствания, които продължиха цѣли два месеца, Солунската армия бѣ застанала въ следния боенъ редъ:

1. Ударната група отъ 6 сръбски, 2 французки дивизии, сръбската кавалерийска дивизия и 40 тежки батареи бѣ събрана въ участъка Будинарци—Пожаръ: I сръбска армия (Дунавската, Дринската и Моравската дивизии) — въ участъка Будинарци—Търнава, а II сръбска армия (Тимошката, Югославянската, Шумадийската, 122-а и 17-а французки дивизии) — между Търнава и Баховски ридъ.

2. Лѣва група — източната французка армия заемаше фронта отъ Охридското езеро до р. Черна. За свързка между тази армия и ударната група служеше 35-а италианска армия въ завоя на Черна.

3. Дѣсна група отъ 4 английски и 2 грѣцки дивизии преграждаше долината на Вардара. За връзка между тази група и ударната служеше друга група отъ 2 грѣцки и една французка дивизии съ 10 батареи срещу Кожухъ планина.

4. На крайния лѣвъ флангъ задъ езерния участъкъ 57-а французка дивизия, подкрепена съ нѣколко баталиона индоки-